

PRECS I PREGUNTES

Gràcies, Tardà

En aquests temps de descrèdit de la política, quan molta gent no es creu el 3% per massa poc, reconforta veure que alguns dels nostres representants electes honoren el seu escó. Ho dic pel diputat Joan Tardà. La seva lluita constant pel reconeixement dels drets lingüístics d'uns quants milions de persones demostra que la dedicació a la política i, fins i tot, la lluita partidària no impliquen necessàriament cap renúncia als nivells ètics que qualsevol ciutadà mantenia just abans d'entrar en una llista. Les conviccions no són ajornables ni s'han de perdre en algun racó de la sala VIP del pont aeri.

Sé perfectament quin pa es dona a Madrid. I, de moment, Joan Tardà ha estat capaç de rebutjar la pastanaga i el copet a l'esquena que ofereix el poder metropolità als "provincians" que van a la capital tres dies la setmana per fer de comparses i mirar d'aconseguir adreçar-se a algun ministre de tu i pel nom de pila. El portaveu d'ERC al Congrés, en canvi, n'ha tingut prou per portar-se malament i per això s'ha trobat amb el pal, i l'esquena plena de punyalades. De cop, tota aquesta colla de Marins i Rubalcabas, tan sobrats de tarannà, ha passat de la rialla i la invitació a sopar a l'autoritarisme colonial just quan s'han adonat que Joan Tardà no havia anat a Madrid ni a fer amics, ni a conèixer restaurants.

"Que la moqueta no ens faci traïdors", deia Tardà fa poques setmanes, manllevant una frase de Jordi Carbonell que tots recordem. D'acord. Però no cal perdre de vista que, sovint, aquesta moqueta és rellesciosa. I, en política, els exemples ètics no acostumen a agradar gaire, inclosos alguns companys de partit. Sort.

Salvador Cot

La crònica

El compromís per l'Estatut i el llibre d'Urdaci

Dimarts, 1 de març

En cristià, després del referèndum. Divuit dies després del referèndum no vinculant per referendar el Tractat per a una Constitució de la UE, a Espanya tornen a ser els de sempre. Ara que ja no cal posar bona cara a les pretensions d'alguns de voler considerar el català com una llengua oficial europea més, el president del Congrés de diputats i diputades del Regne d'Espanya, el socialista Manuel Marín, va renyar el diputat d'ERC, Joan Tardà, per atrevir-se a utilitzar la llengua que a la Comunitat Valenciana s'anomena valencià en aquella cambra de representació de la sobirania nacional de tots els espanyols. Marín va comunicar oficialment la decisió "inapel·lable" de fer respectar l'ús del castellà al Congrés del Regne —es veu que parlar un altre idioma és faltar el respecte al castellà. De manera que el president de la cambra espanyola es feia enrere del permís donat anteriorment per usar les llengües cooficials (que són com les oficials, però de menys categoria) sempre que es traduïssin a continuació el contingut del text al cristià.

Curiosament, el mateix dia que Marín prenia aquesta decisió, el president del Govern del Regne, José Luis Rodríguez Zapatero, en un discurs a l'Assemblea Nacional francesa de París, afirmava que si bé l'Espanya del castellà és gran, més ho és la del català, el galleg i el basc.

Dimecres, 2 de març

El cava puja, tot i el Nadal. La venda de cava va pujar un 3,14% el 2004, tot i el presumpte boicot que va patir per Nadal, com a conseqüència de les declaracions del president d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, contra la candidatura olímpica de Madrid 2012. Són dades del Consell Regulador del Cava. Les raons: que la venda a l'estat va pujar un 2,3%; que el descens del consum de cava durant la passada campanya de Nadal va ser de l'1%; que el gruix de la venda de cava es localitza a Catalunya, Illes Balears i Aragó

(un 50% del total) mentre que Madrid i Castella només consumeixen el 18% de la venda total a l'estat. El País Valencià i Múrcia (el Consell en diu Llevant o Centre-est), en consumeix el 9% i el nord, el 12%.

Les exportacions també van créixer el 2004. Exactament, un 3,8%. Això és important perquè, cap al "mercat exterior" se'n van 121 milions d'ampolles, mentre que el "mercat interior" en consumeix 100 milions. Tot i això, els productors creuen que "hauria pogut anar millor".

El Nadal, amb cava, tot i el TGV. El conseller de Política Territorial i Obres Públiques va celebrar amb cava l'obertura del túnel de Viella o, més ben dit, la connexió de la boca nord i la boca sud. Això ha de permetre la inauguració d'aquesta infraestructura al febrer o març del 2006 si no passa res. De moment, alguna cosa ha passat amb el TGV (tren de gran velocitat) perquè la Cambra de Comerç de Barcelona alerta que és molt difícil que aquest tren arribi a Sants abans del 2009. Tenint en compte que ja hauria d'haver arribat i que el 2004 la ministra de Foment va anunciar que arribaria el 2007, la velocitat sembla cada cop més gran.

Dijous, 3 de març

Urdaci, "genio y figura..." El famós periodista del PP, de TVE i de Letizia, Alfredo Urdaci, o "míster ce-ce-o-o", presentà a Palma el seu llibre, en un acte al Club Diario de Mallorca. Segons digué, els seus informatius mai "no s'agenollaren davant el Govern" del PP, i reivindicà la seva feina: "tornaria signar tota la feina feta des de l'11-M" fins el dia de les eleccions generals de l'any passat.

Divendres, 4 de març

Els treballadors balears volen fum. Ara que el Govern Zapatero planteja prohibir per llei fumar en qualsevol àmbit laboral, públic i privat, una enquesta feta pel Club de Fumador per la To-

A dalt, una imatge de tots els signants del "Compromís per l'Estatut", en representació de partits polítics, sindicats i entitats culturals del País Valencià. A sota, el conseller Joaquim Nadal brindant per celebrar l'obertura del túnel de Viella.

lerància conclou que a Balears el 58,9% dels treballadors volen que es pugui continuar fumant en els centres de treball, encara que sigui en zones restringides. La premsa balear ha publicat la conclusió sense, però, donar la informació tècnica de com s'ha fet l'enquesta. Tampoc no és estranya la conclusió, la veritat, atenent a qui ha presentat l'enquesta.

Compromís per l'Estatut. Es du a terme la presentació i l'acte de signatura oficial d'un text consensuat entre una amplíssima representació de les forces polítiques, socials, cíviques i culturals del País Valencià. El motiu: presentar una proposta que permeti una participació que no es va donar vint-i-cinc anys enrere (i que l'actual calendari del procés de reforma estatutària, que es tancarà el 25 d'abril, tampoc no permet), reclamar la convocatòria d'un referèndum per aprovar la reforma de l'Estatut i comprometre's amb "un Estatut més ambi-

cions". Els signants d'aquest Compromís per l'Estatut (Escola Valenciana, Federació d'Associacions per la Llengua, Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, Valencians pel Canvi, Acció Cultural del País Valencià, Intersindical Valenciana, CCOO-PV, UGT-PV, BNV, EU-PV, ERPV i EV-Els Verds del País Valencià) enumeren un seguit de punts que el nou text hauria de tenir en compte: des del foment de la participació (amb la supressió, per exemple, de l'actual barrera electoral del 5% per "antidemocràtica") o l'augment de l'autogovern (i, per tant, de les competències en finançament), fins al "reconeixement de la unitat de la llengua i de les seues denominacions, tant la pròpia 'valencià', com la científica i universitària 'català'". El proper 11 de març es presentarà aquest Compromís a les Corts valencianes. Potser sí que la institució es donarà per al·ludida. Potser sí, potser no, ja veurem qui té raó...

Pequín + 10: Cal seguir en marxa

El 1995 es va celebrar la conferència de Pequín, no era la primera; però aquesta va marcar un pas molt important en la globalització de les demandes feministes. Cinc anys després, el 2000 (Pequín + 5) es va iniciar la Marxa Mundial de les Dones, en què vam reivindicar que era possible construir un altre món amb les nostres propostes. Ara, el 2005 (Pequín + 10), organitzacions i moviments, com ara el Fòrum Social Mundial celebrat a Portoalegre, fan un crida per donar suport a una nova Marxa Mundial de les Dones. A tots els països s'ha convocat una campanya d'accions feministes globals que recorrerà el món, partint de São Paulo el 8 de març per a finalitzar a Burkina Faso el 17 d'octubre, amb l'objectiu de refermar el nostre compromís en la lluita contra el neoliberalisme, el patriarcat, l'exclusió i la dominació.

Totes i tots som conscients que, encara que s'han realitzat avenços, queda moltíssim per fer. El cinisme dels governs, que firmen davant dels organismes internacionals el que incompleixen sistemàticament, les desigualtats i les relacions de poder entre els sexes continuen definint l'estructura de la nostra societat en tots els àmbits; per tant, hem de buscar alternatives en tots els espais, també en la quotidianitat. Llavors s'ha elaborat la Carta Mundial de les Dones per compartir reflexions al voltant dels valors d'igualtat, solidaritat, llibertat, justícia i pau. Volem fer nostra la paraula respecte com la clau que ha de regir les relacions entre els barons i les dones i entre els pobles; hem de continuar combatent la desigualtat, la pobresa i les guerres... Hi ha més, moltes més de 2005 raons per a continuar en marxa. Juntes podem!

Glòria Marcos